

כל מערכת „העולם הזה“ מדווחת על

12 שעות בתוככי הר־הגעש השכונתי

בחזית שכונת התקווה

היו ימים, בראשית מלחמת תש"ח, ששכונת התקווה היתה אחת החזיתות הלוחמיות של המלחמה. קריהגבול עבר בינה לבין כפר סלמה הסמוך. באותה תקופה חיברו הלוחמים שיר מיוחד המוקדש לשכונה, לפי מנגינת שיר הבריגאדות הבינלאומיות שלחמו בספרד. תחילת השיר היתה: „אם תרצה לפגוש אותי / תדע היכן למצאני: / בחזית שכונת התקווה / יש שם בנין עיזב.“ השבוע שוב היתה שכונת התקווה חזית. בשינוי קל יכול היה שיר תש"ח גם להסביר מדוע: „בחזית שכונת התקווה / יש שם בנין הרום.“ נראה יותר: הפחד שיהיו עוד בתים הרוסים.

לפנות בוקר של יום שבת, 12 השעות, בהן נועד המרד של שכונת התקווה להגיע לישיאה, לפי תחזית המשטרה. בעמודים הבאים הם מדווחים על לילה זה.

★ ★ ★

השעה 4.00, פירת הרחובות אצל והגנה מרכז שכונת התקווה, ומרכז החזית בין קרב הממושך בין תושבי השכונה לבין משטרת ישראל. רק לפני שעתיים התחילו שוב לנסוע כאן אוטובוסים. חברת דן השי ביתה אותם, אחרי שאמש נזרקו עליהם אבנים. אך תנועת המכוניות במקום היא מצומצמת ביותר, לעומת עם ישי רגיל, רוב הנהגים מעדיפים לנסוע בדרך אחרת, אפילו ארוכה יותר, ולא לעבור דרך הי שכונה הנחשבת כמסוכנת. גם מיגרש החנייה ברחוב ההגנה ריק מ־מכוניות. יש לכך סיבה נוספת: השטח, המכוון את התנועה בצומת הרחובות, אינו נותן למכוניות להתעכב במקום ושולח אותן מחוץ לשכונה, לכיוון יד אליהו הי סמוכה.

מגיעה מכונית עם שלט עתונות. נהגה מנסה להחנות את הרכב במקום החנייה, ליד נידת המשטרה. ניגשים אליו שלושה שוטרים בבת אחת.

„אני פה בתפקיד“, מתעקש העתונאי. „אני

מה היה עושה האורח השקט ביותר, אילו הרסו את ביתו לנגד עיניו? דיירי שלושת הבתים שנהרסו בשבוע שעבר בשכונת התקווה עשו את שני הדברים היהודים שעוד היה באפשרותם לעשות: הם בכרו ושבתו. אך הם גם הצליחו לעורר שכונה שלמה, בזעקה המחרידה „גורלכם — כגורלנו!“ כי 70 אלף תושבי שכונת התקווה, עזרה וסל־מה חיים, בחלקם הגדול, בבתים שאותם יכולה עיריית תל־אביב להרוס בכל עת.

„בגלל בנייה ללא רשיון הורסים את ביתי, את חיי, את ילדי. לוקחים ממני את כל רכושי בעולם, ובאותו יום נותנים ארבע שנים לפייבורג, זה ששרף את המשרד של הסופרמארקט והיה מעורב בשחיתות של מיליוני לירות. אתם יודעים למה? למה שהוא גר בהרצליה ומדבר אנגלית, ואני גר בשכונת התקווה ומדבר ערבית. זה למה. דופקים אותנו, דופקים את הנשמה שלנו.“

„טעות מרה, אדוני“

כשקינה זו מהדהדת באוזניהם, יצאו השבוע כתבי וצלמי העולם הזה למיבצע מיוחד. כולם עזבו את עבודתם השוטפת, כדי לעבור ליל־שימורים בשכונה אחוזת החרדה. הם הסתובבו בשכונה משעה ארבע ביום ישי אחרי־הצהרים, ועד שעה ארבע

רוצה להשאיר את האוטו דווקא על ידכם. כך בטוח יותר.“ „טעות מרה, אדוני“, מסביר אחד מאנשי המשטרה. „זה המקום המסוכן ביותר בכל הסביבה, בגלל זה שאנחנו נמצאים בו. לא הייתי רוצה שאדוני יקבל על כך הוכחה בשעות הקרובות.“ הנימוק השפיע. העתונאי מרחיק את מכוניתו במאתיים מטרים.

★ ★ ★

השעה 4.10 מול ליסכת־המודיעין העירונית חלונות־הראווה של הלישכה, שמשותיהן נופצו בהתקפת הזעם הראשונה של צעירי השכונה, ביחס השני האחרון, כוסו בלוהות פח גדולים. לפנייהם „יושבות שבת־שבת שתי המשפחות שבתיהן נהרסו. על גבי הי פח — סיסמאות כתיבות בטוש שחור על גבי בד לבן. „על נהרות כבל, שם ישבנו גם ככינוי כי